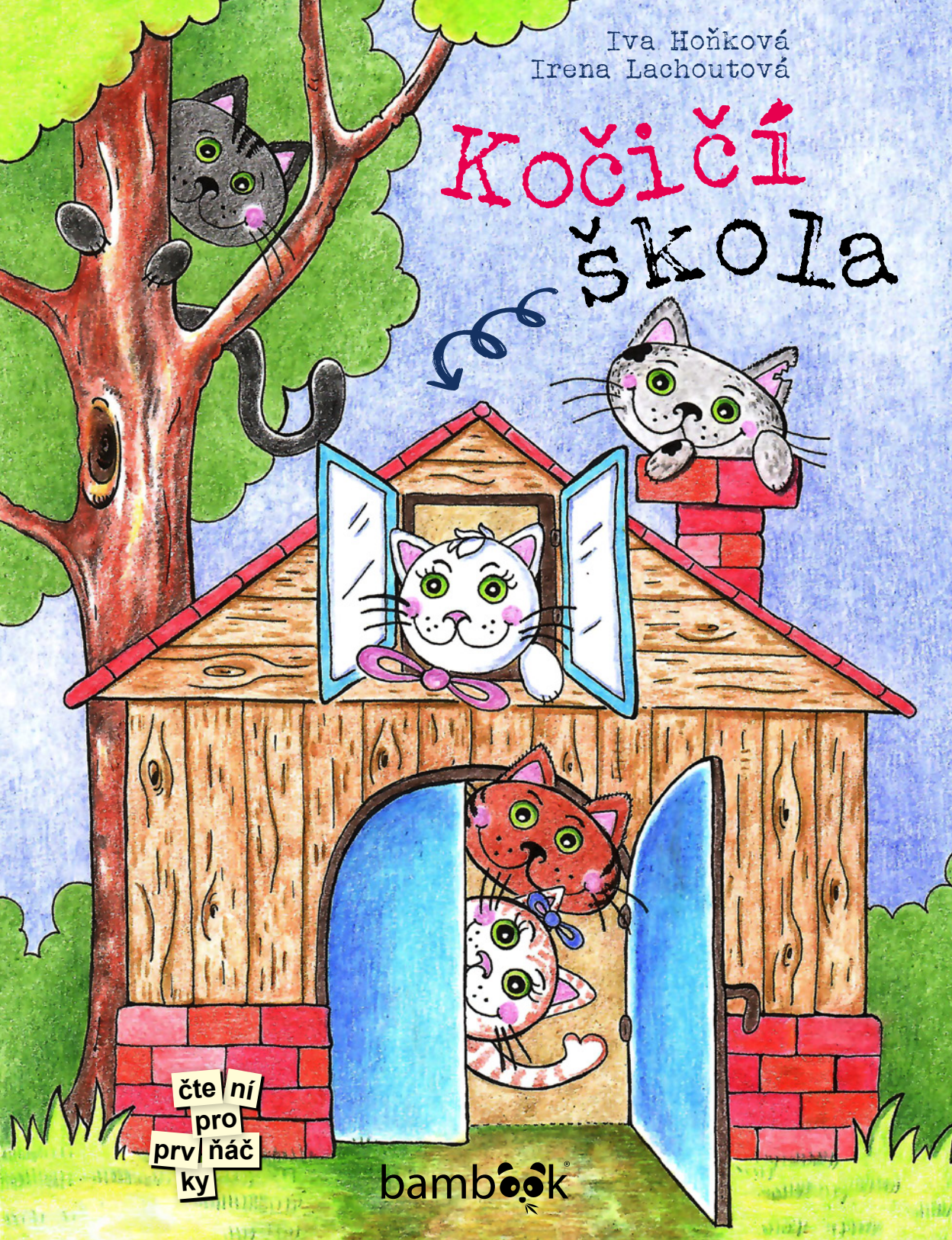

Iva Hoňková
Irena Lachoutová

Kočičí škola

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

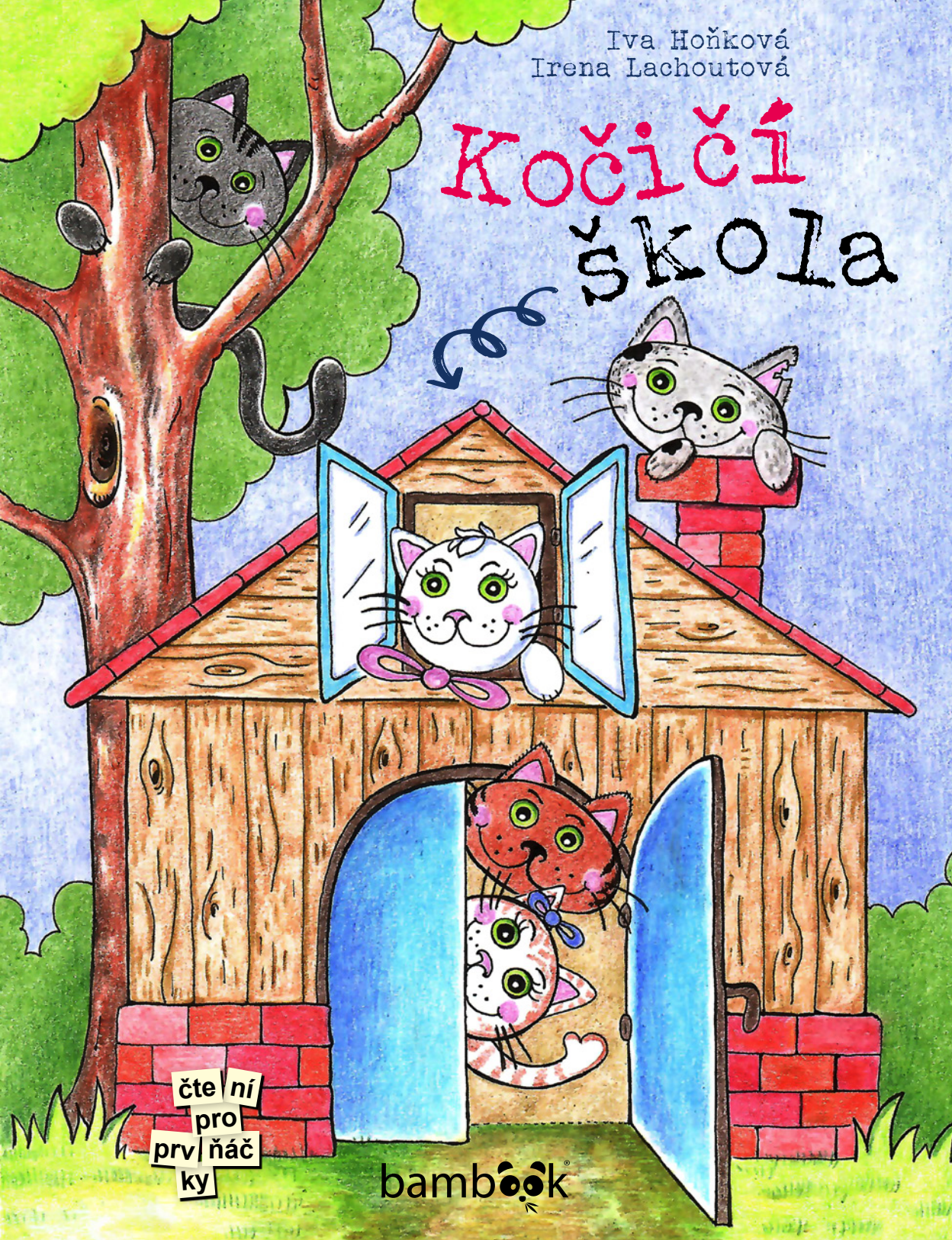
bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Iva Hoňková
Irena Lachoutová

Kočičí škola

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Iva Hoňková

KOČIČÍ ŠKOLA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8838. publikaci

Ilustrace Iva Hoňková, Irena Lachoutová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2023

Výtisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2023
Cover Illustration © Iva Hoňková, 2023

ISBN 978-80-271-6706-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-3621-6 (print)

Obsah

Předmluva	7
Taška v jezírku	9
Výlov	13
Paní učitelka zasahuje	17
U ježků	21
Oříšky pro veverku	25
Veverka Zrzinka	29
Mourek ve škole	33
Horečka	37
Dohoda s paní učitelkou	41
Módní pomsta	45
Pan doktor	49
Na procházce	53
Vosa	57
Kaňka	61
Usmíření	65
Vysvědčení	69

Předmluva

V malé vesničce pod Oderskými vrchy stojí statek. Na tom by nebylo nic divného, protože statků a farem, kde chovají zvířátka, je po celém světě hodně. Ale v tom našem statku mají něco, co nikde jinde nenajdete – kočičí školu.

Ale pozor! Není to taková škola, jakou známe my lidé. Předměty, které se tu vyučují, jsou úplně jiné. Malá koťátka se učí, jak správně vysunout dráčky. Kdy je mohou použít a hlavně proč. Také tam mají předmět mňoukací a v něm se zase učí, kdy je dobré zamňoukat. Poznávají různá zvířata, se kterými se mohou setkat na zahradě i v přírodě za plotem, a jedním z hlavních předmětů je lov. Všechno by bylo v naprostém pořádku, kdyby nebylo jednoho toulavého kocoura...

Taška v jezírku

„Milá koťátka,“ řekla paní učitelka, „dnes je venku hezky. Sluníčko svítí a na nebi není ani mráček. Půjdeme na zahradu a seznámíme se s ježkem. Včera jsem ho zahlédla pod jabloní i s celou rodinkou.“

„A nebude tam bláto?“ ozvala se Sedmikráska, kočička s bílou srstí, která velmi dbala na to, aby byla vždy dokonale upravená, čistá a vyparáděná. „Nechci si zašpinit pacinky,“ dodala a vytáhla si ze své růžové tašky pilníček na drápky, aby si je pečlivě zabrousila.

„Žádné bláto tam určitě nebude,“ ujist'oval ji kocourek Černovousek.

„Možná pár malých louží kolem okrasného jezírka,“ poznamenal další spolužák Pírko.

„Tomu se raději vyhnu,“ zašklebila se Sedmikráska. „Vodu nesnáším.“

„Ani já ji nevyhledávám,“ přidala se mourovatá Micka.

„Mohu vás ujistit, že žádná kočka ani kocour nemají rádi vodu,“ řekla paní učitelka. Ale to už se všechna čtyři koťátka seřadila poslušně do dvojic a společně s paní učitelkou vyrazila ven.

Když procházela kolem jezírka, přiřítíl se k nim toulavý kocourek Mourek. Sebral Sedmikrásce růžovou tašku a chtěl s ní utéct. Jenomže si nedal pozor. Zakopl o kámen a natáhl se před celou skupinkou jak široký tak dlouhý. Taška mu vyletěla z packy a spadla mezi lekníny. Přistála na jednom širokém listě, přímo doprostřed jezírka.

„Oh,“ chytila se Micka za hlavu.

„Ty darebáku!“ vykřikla Sedmikráska. „Tu tašku mi okamžitě přineseš zpátky! Rozumíš?“

„Ani mě nehne.“ Mourek vyplázl jazyk. Postavil se, několika skoky se přehoupl přes plot a byl pryč.

„To si vypiješ!“ zlobila se Sedmikráska. Dívala se nešťastně na svou tašku a spustila žalostné mňoukání.

Černovousek ji přátelsky poplácal po rameni.
„Nebul. Tašku nějak vylovíme, že? Paní učitelko?“
„No, nejsem si tak úplně jistá,“ mračila se dospělá kočka.
„Ale když já ji opravdu nutně potřebuji! Mám v ní všechny důležité věci, bez kterých nemohu být,“ vzlykla Sedmikráska.

Výlov

„A hele, co nám to sem přiletělo?“ divil se žabák a zvědavě nakukoval do tašky.

„Pane žabáku, prosím vás, přineste mi ji,“
žadonila Sedmikráska.

„Ani nápad!“ šklebil se. „Když se přiblížím,
tak mě sežereš!“

Sedmikráska se skoro urazila. „Nesmysl!“ ušklíbala se. „Vypadám snad na to, že jím žáby?“

„U vás koček jeden nikdy neví, kvák,“ zabručel a skočil do vody.

Chvíli se nic nedělo, ale poté se vodní hladina začala čerit. Vytvářely se na ní nejdříve malé a pak čím dál větší vlny.

„Pomóc! Vodník!“ mňoukla mourovatá Micka.

„Nestraš!“ odpověděl Černovousek. „Kde by se tady, v našem okrasném jezírku, vzal zelený mužíček, prosím tě?“

„Přesně!“ přidal se Pírko.

Najednou se objevila ploutev a vzápětí z vody vykoukla velká kapří hlava. Kapr nabral ucho tašky a připlul s ní ke břehu.

„Tady máš a příště si tašku víc hlídej,“ houkl na Sedmikrásku.

„Moc děkuji! Když já za to nemůžu,“ zamrkalo bílé koťátko na velkou rybu. Chňaplo packou po své tašce a přitisklo si ji k sobě.

Kapr mávl ploutví. „Vím, všechno jsem viděl! Toho nezbedu Mourka si pohlídám. Dělá neplechu všude, kam přijde! Hází nám do jezírka kamínky. Jednou jsem z toho měl pořádnou bouli na hlavě!“

„Chybí mu vychování!“ mračila se paní učitelka. „Myslím, že by měl chodit k nám do školy.“

„Až naprší a uschne,“ ozvalo se z nedaleké jabloně. Na větvi se tam rozvaloval Mourek, líně pohupoval huňatým ocáskem a šklebil se.

„No počkej!“ rozzlobila se Sedmikráska. V tu chvíli zapomněla na všechny dobré způsoby a rozběhla se za ním. A ostatní koťata ji následovala.

Paní učitelka na ně volala, ať se vrátí, ale bylo to marné.

Mourek byl samozřejmě rychlejší a hbitější, proto bez větší námahy přeskočil na další větev. Část koťat nakonec vyšplhala sotva do poloviny kmenu, druhá část se dokonce dostala až na větev, kde se držela drápky a visela tam jako švestky.

„Mňááú, mňááú,“ ozývalo se žalostné mňoukání.

Paní učitelka zasahuje

„U všech vousků!“

Paní učitelka už na nic nečekala. Byla to zkušená kočka. Vyskočila na strom a jedno kotě po druhém snášela zase na zem.

„S tím kocourem se musí něco udělat,“ mračila se. „Místo toho, abychom se seznámili s ježkem, lovíme tady tašku a šplháme po stromech!“

„A já mám zašpiněné drápky,“ řekla rozmrzele Sedmikráska.

„To tak bývá, když se šplhá po stromech,“ hulákal na ni Mourek a chechtal se.

„Měl by ses stydět!“ okřikla ho paní učitelka.

„A proč?“ culil se kocour a tvářil se jako nevinátko.

„Děláš všem kočkám jen ostudu! Podívej se na sebe, jak to vypadáš? Jsi celý špinavý, jedno ouško máš natržené, kožíšek střapatý, jako bys právě prolezl houštím, a to ani nemluvím o tvém chování!“ mračila se Micka a ostatní přikyvovali.

„Co je vám do toho?“ mávl packou Mourek.

„Vcelku nic. Ale když se budeš takhle chovat, počítej s tím, že zůstaneš na světě sám,“ řekl Pírko.

„Nikdo tě nebude mít rád!“

„No a?“

„Samotnému ti bude smutno. A žádná lidská rodina si tě nebude chtít vzít domů,“ řekla Sedmikráska a olízla si packu. „Nikdy neochutnáš ani sušenou rybu!“

„Zato o tebe se doslova poperou,“ ušklíbl se Mourek. Vyšplhal až do koruny stromu a naoko se tvářil, že o kořata ztratil zájem. Za nic na světě by nepřiznal, že netouží po ničem jiném než právě po přátelství. Jenomže ho k slušnému chování nikdo nevedl. Neměl žádné rodiče a ani nikoho, kdo by ho to naučil.

„Přece nepůjdu do školy?“ bručel si pro sebe.

„Co by mě tam mohli naučit? Pilovat si drápky? To přece zvládnou sám, i bez učení. Jsem nejrychlejší a nejhbitější kocour široko daleko a nějakého

kamaráda si časem taky určitě najdu.“ Nakonec se stočil do klubíčka a hlavu zabořil do svého huňatého kožíšku.

„Tak si trucej, když si myslíš, že to je dobrý nápad,“ zavolal na něho Černovousek a celá třída se konečně vydala za rodinou ježků.

